

מאיר אהרן (אלברט)

(„גפני“, „נוח“)

בן אליעזר ופני. נולד ב-26 בפברואר 1900 בפורט (פיודרא), באואריה אשר בגרמניה. מצאצאי יהודי פראנקוניה, החסונים והשרשיים, סוחר בגדים. למד בבית-ספר ריאלי. זמן-מה עבד אצל סיסטונאי בנירנברג. כשמלאו לו 21 שנה נתמנה למנהל באחד מבתי-החרושת להרסינה בגרמניה, יהודי יחידי בכל המפעל. מתוך נאמנות למסורת לא הסכים לעבוד בשבתות ובמועדים ובעליו נענו לו בזה. היה ספורטאי מצוין ופעיל ב„מכבי“. במלחמת-העולם הראשונה (1914—1918) שירת כקצין יחידה קרבית בצבא הגרמני. באוגוסט 1937 עלה לארץ. פעל כסוכן של בית-חרושת בגרמניה. את רוב זמנו מסר מיד ל„הגנה“, כטוראי. ב-1940 נתמנה למפקד אזור וגדוד אחד בירושלים. מסוף 1947 — סגן מפקד חבל. בעשר שנות חייו האחרונות מסר את כל זמנו ל„הגנה“. הודות לו היה אזורו מאורגן באופן יוצא מן הכלל. מסירותו הבלתי-רגילה ל„הגנה“ היתה לא בלבד בגלל מקצועיותו הצבאית שחיבב, אלא גם מאהבתו הרבה לארץ ולעם ומשום שהיה גא על יהדותו. שימש מופת לכל הלוחמים שבפיקודו. הדריך באימונים ואירגן בעיקר את סביבות רחביה וקרית-שמואל. פעולותיו האישיות היו גועזות ומפתיעות: בשעה שהוטלה פצצה למסעדה במרכז ירושלים שישבו בה עשרות חיילים ושוטרים בריטיים והתחוללה מהומה וחייל בריטי שיכור רצה להתנפל על עוברים ושבים שקטים — הוציא מידי החייל המתנפל את נשקו ונמלט ובזה הציל נפשות רבות. בשעת סיור בקטע בחזית קטמון — בימי מלחמת-השחרור — רץ לקראת המסיירים ערבי אחד ואקדחו בידו. מאיר השיגהו והוציא מידו את האקדח וגירשהו. כשהיה הכרח לסגת מקטמון — לא נח ולא שקט עד שתזרו וכבשו את השכונה. שזוף שמש ורוחות. בעל גוף רזה, גמיש וקל-תנועה. חסון וספורטיבי. פיקח ועז-אופי, בעל יכולת ארגון והשפעה על חבריו, עוזר ומיטיב עם פקודיו.

קנאי לבטחון. כולו לוהט לענין אחד ויחיד : ה"הגנה". לא רדף כבוד ולא ביקש טובת-הנאה. תבע מזולתו את הדרוש ללא ויתור, ומעצמו — את המאמץ המכסימלי ביותר. הזניח כל עסקי פרנסה למען ה"הגנה", ועם זה פירנס אם זקנה ואחות. היה שומר שבת ולא נסע למחנה-האימונים בשבתות, על אף התפקיד האחראי, אלא הלך מרחק רב ברגל. קלע טוב וחייל אמיץ. סיגל לעצמו את הלשון העברית מתוך מאמצים מרובים. וכשהיו מעירים לו על הסכנות המרובות, היה מתלוצץ: "אינני רוצה למות במיטה".

כשעזבו הבריטים את אזור הבטחון שלהם, פרץ בראש אנשיו עד בית חברת האשלג. בהיותו בדרך לעמדה בבנין דויד רצה להוציא פצוץ ממקום סכנה, לאחר ש"מגן-דויד-אדום" לא יכול להגיע שמה בגלל הצליפות המתמידות. על אף האזהרות-הלך שמה ונפל ביום 15.5.1948. למחרת היום נקבר בסנהדריה בירושלים. ביום כ"ט בניסן תשי"ב (24.5.1948) הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים. הלך ערירי.